

изъ целий градъ, таме най-чувани отвъдъ
презъ Луда Яна. Пътъ по-правъ да пресекжтъ
се бързо спуснаха юнаците смутени
до преди мигъ, сега отново ободрени.
А ето и Горчинъ, ей Ворчо самъ, стъкменъ
за бой, насреща имъ излязоха съ зеленъ
на чело здравецъ. Чуй! Бучаша, неразбрана
глъчъ, залпенъ гръмъ — тътнежъ — навалища насбрана...
А ето стичатъ се и други тамъ отвредъ.

Вмигъ, като сепнати, единъ по други редъ
отвсъде ревноха черковните камбани — —
и клепала следъ тяхъ, каточе разиграни
рой палави деца около старъ баща,
се запреваряха, — и трепна пустошъта
събудена завчасъ отъ своя тихъ и смътенъ
сънъ, и понесе се далечъ тържественъ тътенъ
надъ пламналий во викъ, въстаналъ вече градъ.

Около знамето и бледноликий младъ
Войвода буйна се дружина бе вече сбрала —
и втурнаха се те надолу като хала.
Но други тамо бе отдавна настаненъ,
те дето бързаха. Преварилъ бе Младенъ —
и каменний Конакъ со своята дружина
обстрелваше: заслонъ където двайсетина
низами свариха да найдатъ, същи тезъ
които по градътъ се лутаха ношесъ
и дебнишкомъ на пътъ и кръстопътъ ловяха
кого де сварятъ . . . Тамъ единъ презъ другъ пицяха
куршуми, — пляскаха о яките стени
и се отмятаха на подплесъ на страни . . .
Отвътре скритите мълчаха . . . Замълчаха
и вънка. — Край стени примъкнаха се Влаха,
Китанъ Загореца, Хъшлака, Владъ и Смиль
понесли брадви. Пръвъ Загореца, извилъ,
халоса съ брадвата вратата съ лостъ подпряна